

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἄς πλέξη.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὁ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μαΐου τέσσαρες,
πᾶν 'στὴ Μόσχα Καίσαρες.

Ποῦντος πεντακόσα καὶ πενήνταένα,
χαιρετᾷ τὸν Μάν κι' ἡ 'δική μου πένα.

Μάν χαιρετισμοὶ εἶδος παροξυσμοί.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς 'στάς ἐξοχὰς πετοῦν
καὶ μὲ διάφορον ρυθμὸν τὸν Μάν χαιρετοῦν.)

Φ. — Χαῖρε καὶ πάλιν, Μαίε τρελλέ καὶ χρυσομάλλη,
χαῖρε μηνῶν στολίδι,
χαῖρε, ποῦ κι' ἡ γαϊδάρα μου τὸν ἔρχομό σου ψάλλει
στρωμένη 'στὸ γρῆσιδι.

Χαῖρε, ποῦ στέφανα σκορπᾷς ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσης,
χαῖρε, ποῦ σήμερ' ἀρχινᾷ κι' ἡ τῶν γαϊδάρων ὁρᾷς,
χαῖρε, ποῦ ὁρῶν περιχρεῖς 'στὰ πειῦκα καὶ τοὺς σχοίνους,
ἀλλὰ κανένας ἰ ν τ ε ρ θ ε ο ὐ δὲν κάνει καὶ μ' ἐκείνους
νὰ μάθωμεν ἡ ὁρᾷς τῶν ἂν εἶν' ἐπωφελῆς
εἰς τὸ παρὸν πολίτευμα καθὼς ἡ τῆς Αὐλῆς.

Τρὶς χαῖρε, μὴν ἐρατεινὲ τσοῦτων συμπλεγμάτων,
ποῦ τοὺς τετράποδας κεντᾷς τῆς Μούσης θιασώτας,
χαῖρε, ποῦ σὰν ἀκούεται βαρὺ τὸ γκῆκισμά των
μοῦ φαίνεται πῶς "Ελληνας ἀκούω πατριώτας.

Χαῖρε, ποῦ ξετρελλαίνεται κάθε λογῆς συνάφι,
χαῖρε, ποῦ μὲ τὸν ἔρωτα τὸ κάθε στῆθος πάλ्लεται,
καθὼς δὲ γράφουν ποιηταὶ καὶ δημοσιογράφοι
τὴν ἐορτάσιμον στολὴν ἡ φύσις περιβάλλεται.

Χαῖρε χαρὰ τῆς ἀκοῆς, τῶν ὀφθαλμῶν ἐντρύφημα,
χαῖρε θεῆ χρυσόκομε νυκτερινῆς θαλίας,
χαῖρε, ποῦ τῶσων ὕμνητῶν ἐγκώμια περίφημα
γενναίαν ὁρᾷς προκαλοῦν στομάχου καὶ κοιλίας.

Χαῖρε, ποῦ τὴν ἐπίθεσιν τῶν ποιητῶν ὑπέστης
καὶ μὲ ρυθμούς σ' ἐλύσσαξαν καὶ μέτρα κεχνηότα,
χαῖρε, μεγάλε πρόδρομε κυνικωτάτης ζέστης,
ποῦ τόσα κρέατα βρωμοῦν καὶ ληρόνουν 'στὸν ἰδρώτα.

Π. — Ψάλλω κι' ἐγὼ περιχαρὴς τὸν μῆνα τὸν ὠραῖον
διὰ ρυθμῶν ποικίλων...

χαῖρε, ποῦ σήμερ' ἀρχινᾷ κι' ἡ ὁρᾷς τῶν κορέων,
τῶν κουνουπιτῶν καὶ ψύλλων.

Χαῖρε, ποῦ σκόνῃ πλημμυρεῖ τὰς κοινοστεφάνους,
χαῖρε, ποῦ τὰ κοψίματα τὰ πρῶτα μᾶς θερίζουν,
κι' ὅλοι μὲ ρετσίνολαδα, σιγαμικαῖς καὶ γιάνους
κατ' ἐντολὴν τῶν ἱατρῶν τὰ μέσα καθαρίζουν.

Χαῖρε, ποῦ τὸ πτολίεθρον 'στὴν δίψα θὰ φρουᾷ,
χαῖρε, ποῦ τρέχουν οἱ πολλοὶ μαζί μὲ τὰ μωρὰ των
κι' εὐδαίμονες μπεκρομεθοῦν ὡς ὅταν νὰ χαράξῃ
καὶ μὲς 'στὰ ρόδα σου τρυφοῦν καὶ βγάζουν τάντερά των.
Χαῖρε, ποῦ καὶ τὰ διπόδα μὲς 'στὰ γρῆσιδια στρώνονται,
χαῖρε ποῦ κουμπουρίζονται, χαῖρε ποῦ μαχαϊρόνονται
ἐν μέσῳ τῆς ἀνοίξεως, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθῶν
οἱ γίγαντες ἀπόγονοι τσοῦτων ἡμιθέων.

Φ. — Χαῖρε κρυφὴ παρηγοριά ζωντοχηρῶν καὶ χήρων,
ὅπου λιγόνεις ἔγκυαις με μυρωδιαῖς τῶν τσίρων,
χαῖρε, ποῦ τσίροι τρώγονται μὲ λάδι καὶ μὲ ξύδι
κι' ἡ Βασιλεία σκέπτεται τὸ τακτικὸν τάξιδι,
χαῖρε, ποῦ τοῦτο προκαλεῖ τὴν ὑψηλὴν τῆς σκέψιν,
χαῖρε, ποῦ κι' ἡ Βασίλισσα ἐπῆγε μὲ τὸ ζόρι

‘στοῦ Τσάρου τοῦ συμμάχου μας νὰ παραστῇ τὴν στέψιν καὶ τὴν κατενοώσαμεν ὡς μέσα ‘στὸ βαπτόρι.
Χαῖρε, ποῦ καὶ τοὺς Πρίγκηπας παρέλαβε μαζί της, οὐχ ἦττον δὲ καὶ ὁ Μεσσαλαῆς μ’ ἐκείνους ἀνεχώρησε, καὶ γὰρ τοὺς Κρήτας ὁ Σκουζέας, Μινίστρος Τραπεζίτης, τὸν σύμμαχόν μας τὸν Χαμίτ πολὺ τὸν στενοχώρησε.

Φ.—Χαῖρε, ποῦ μὲ τῆς νόταις τοῦ θά γίνῃ σαματᾶς καὶ ὅλους τοὺς πᾶσι πρίτσι,
χαῖρε, ποῦ καὶ ἡ Πριγκήπισσα Σοφία κατ’ αὐτὰς ἐγέννησε κορίτσι.

Χαῖρε, ποῦ πέφτουν κανονικῶς καὶ ἀντιλαοῦν σαντούρια, εὐγνωμονοῦσα δ’ ἡ πατρίς γι’ αὐτὰ τὰ γεννητούρια στέφανον ‘στὸν Διάδοχον προσέφερε κοτίνου καλλίτερον ἐκείνου,

ποῦ πρὸς αὐτὸν ἐδώρησαν ὡς ἔπαθλόν του μόνον τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Διεθνῶν Ἀγώνων.

Χαῖρε, ποῦ μὲς ‘στὸ Στάδιον κυτῶ τοὺς Ἀθηναίους νὰ δρέπουν τοὺς κοτίνους,

χαῖρε, ποῦ ‘στοὺς στεφάνους των προσθέτεις ἄλλους νέους μὲ ρόδα καὶ μὲ κρίνους.

Χαῖρε, ποῦ συνεκλόνισε τὸν μέγαν οὐρανὸν ἡχος βαρὺς καὶ ἐρίγδουπος ἀριπρεπῶν παιάνων,

χαῖρε, ποῦ τὸ πτολιέθρον τῶν νέων Ἀθηνῶν κατήντησεν ἀπὸ τινος ἡ χώρα τῶν στεφάνων.

Χαῖρε, ποῦ τὴν ὑψηλὴν θαμβώσαμεν καὶ ἐμεῖς καὶ τὰ μουρέλια τῶν Σχολειῶν ἐβγήκανε ὁρμεῖς, καὶ οἱ τλήμονες πατέρες των παπούτσια δὲν προφθάνουν γὰρ τοὺς ὁρμεῖς νὰ κάνουν,

τοξεύουν δὲ νυχθημερὸν κατὰρας φοβεράς ‘στὸν Μαραθῶνα τὸν σεπτὸν, τὸν Ξέρξην, τὸν Μαρδόنيον, ὅπου ‘σταθῆκαν ἀφορμὴ τοιαύτης συμφορᾶς καὶ οἱ παπουτσηδες εὐλογοῦν αὐτὸν τὸν Μαραθῶνειον.

Φ.—Χαῖρε, ποῦ τώρα πηλαλοῦν καὶ τὰ μωρά μας ὅλα καὶ ‘στὰ παπούτσια μερικῶν δὲν μένει μεντζισόλα, χαῖρε, ποῦ καὶ ἡ πατοῦναις μας παντοῦ γεννοῦν τὸν τρόμον καὶ οἱ δυστυχεῖς γεννήτορες τῶν Μαραθωνοδρόμων σὺν ἄκουσαν πῶς ‘σκότωσαν καὶ τῶν Περσῶν τὸν Σάχη, ἐφώναζαν «στ’ ἀνάθεμα καὶ κακὸ φόρο νάχη.»
Χαῖρε, ποῦ τοῦ Σταδίου μας τὸ καταπλήξαν κάλλος τὸν ἕνα καὶ ἄλλον εἰδείξε γενναίον ὠρητήν, καὶ ὁ Γιάννης Ἀιδονόπουλος, ὁ ράπτης ὁ μεγάλος, ἐχάρισε μιὰ φορεσιὰ σὲ καθε νικητήν, καὶ εἶπα καὶ ἐγὼ καθ’ ἑαυτὸν μὲ μάτια δακρυσμένα : «ὥς ἤμουν νικητὴς καὶ ἐγὼ νὰ ‘χάριζε καὶ ἐμένα.
Παρά κοτίνου νὰ φορῇς καλλίφυλλον στεφάνι κάλλιο κοστούμι χάρισμα κομμένο ‘στοῦ κυρ Γιάννη.»

II.

Χαῖρε, Μάϊε, ποῦ κάνεις εἰς τοὺς γάμους μας χαλάστρα καὶ ἐλαττώνεται τὸ γένος, χαῖρε, ποῦ καὶ ὁ Δεληγιάννης σὺν βασιλικὸς ‘στὴν γλάστρα λουλουδιζει κορδαμένους.

Χαῖρε, ποῦ τὸ Στέμμα χαίρει καὶ τοῦ Βασιλέως τὸ χεῖρ τὸν βασιλικὸ ποτίζει, χαῖρε, ποῦ τῆς φαβορίταις ὡσάν ἄσπραις μαργαρίταις τῆς μαδᾶ καὶ τῆς σκορπιζει.

Χαῖρε, μὴν τῆς τεμπελιάς καὶ βασταῖς τῆς ὁπώρας, χαῖρε, ποῦ καὶ ὁ Βασιλέας κάνει νάζια τῆς Θεοδώρας.

Χαῖρε, ποῦ γλυκὺς ἐστράφη καὶ τὸν μέγαν ὑπογράφει τῆς Ἀστυνομίας νόμον, ὁ δὲ Θεόδωρος εὐγνώμων μὲ τὰ σκέρτσα του τρελλαίνει τὸν σκερτσόζο Βασιλέα, καὶ τρεχάτος κατεβαίνει πέντε πέντε τὰ σκαλιὰ.

Φ.—Χαῖρε λατρεία καὶ χαρὰ τοῦ καθενὸς ἀλήτου, χαῖρε, ποῦ γίνεται καυγᾶς περὶ Μητροπολίτου, χαῖρε, ποῦ νόσος ἐνοχλεῖ τῆς Ὑδρας τὸν Ἀρσένιον καὶ κρέμεται τὸ ζήτημα ‘στὸ σεβαστὸν του γένειον, χαῖρε, ποῦ δὲν εὐρίσκετο παρὼν ‘στὰς ρητορείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου,

χαῖρε, ποῦ γίνηκε καλὰ καὶ ἦλθε ‘στὰς συνεδρίας μὲ χρῶμα νέου ρόδου,

χαῖρε, ποῦ πρὶν τὸ ζήτημα σοφῶς νὰ συζητήσῃ λένε πῶς εἶναι κίνδυνος νὰ μὴν ξαναρρωσθήσῃ.

Χαῖρε, ποῦ κάθε λεμονιά, βιολέτα καὶ ἀκκακία ἐπιχαρίτως θάλλει,

χαῖρε, ποῦ κάθε νόσημα καὶ πᾶσα μαλακία τὴν Σύνοδον προσβάλλει.

Χαῖρε, ποῦ μίτραις ἐγίναν δουλεύτριες τῆς Αὐλῆς ἐν ὕμνοις καὶ ἐν αὐλοῖς,

χαῖρε, ποῦ πᾶν ‘στὴν Σύνοδο τοῦ Παλατιοῦ σπαλέται, χαῖρε, ποῦ λόγια λέγονται γλυκὰ καὶ ζαχαρένια,

χαῖρε, ποῦ τοῦ Κορδονάγα τῆς σεβασταῖς μπαρμπέταις τῆς τρέμουν τὰ σεβάσματα τῆς πατερίτσας γένεια.

Χαῖρε, ποῦ φύλλοι μὲς ‘στ’ αὐτὰ τῶν θεοφόρων μπηκῆ, χαῖρε, ποῦ τάγια τὰ τρῶν εἰ σκύλοι καὶ ἡ κουρούναις,

χαῖρε, ποῦ ροδοκόκκινοι ‘στὰς ἐξοχὰς ἐβγήκαν καὶ οἱ μιτροφόροι λειτουργοὶ νὰ ‘δοῦν τῆς παπαρούνας.

Π.—Χαῖρε, ποῦ τὸ τόσον σφιγγὸς εἰς τοὺς κήπους προσκαλεῖ καὶ τὴν Ἀγιότητά των,

χαῖρε, ποῦ καὶ ἡ παπαρούναις κοκκινίζουν πρὸ πολὺ μὲ τάνδραγαθῆμά των.

Χαῖρε, Μάη, καὶ τὰ ράσσα τῶν Συνοδικῶν τραγοῦδα, χαῖρε, ποῦ καὶ ὁ Κορδονίδης σὺν Μαΐου πεταλοῦδα ἀπὸ τοῦτον εἰς τὸν ἄλλον Ἀγιώτατον πετᾷ

καὶ τοὺς λέγει χωρατὰ, καὶ τὸν ἕνα παροτρύνει καὶ τὸν ἄλλον κατηγεῖ μὲ τὸ μάταιον τοῦ κόσμου, μὲ τοῦ βίου τὸ βραχύ.

Χαῖρε, ποῦ μὲ μαντολῖνα χαίρετῶ τὸ χάλι μας, χαῖρε, ποῦ καὶ ἡ Μπουμπουλῖνα πῆρε τὸ κεφάλι μας.

Χαῖρε, ποῦ γινε μεγάλη καὶ γι’ αὐτὴν ἐπιτροπή, φανερά νὰ τῆς τὰ ψάλλῃ καὶ τὰ πρέποντα νὰ πῇ.

‘Ἄλλ’ ἡ χεῖρ τοῦ Κορδονίδη, ποῦ ‘στὸ Στέμμα ῥώμην δίδει, τὴν ὁρμὴν των σταματᾷ, ἀπηνῆς ἐμπρὸς των στέκει καὶ φωνάζει δυνατὰ : «ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει.»

Χαῖρε, Μάη χρυσομάλλη καὶ προάγγελε τῆς μπάρμιας, καὶ ἴσως νόσος νὰ προσβάλλῃ καὶ τῆς θαλασσίας Λάμιας ἐπιτρόπους μερικοὺς ὅπως τοὺς Συνοδικούς.

Φ—

Χαῖρε, ποῦ μᾶς περιμένει νέος ἔνδοξος ἀγὼν, χαῖρε, μὴν τῶν ἐκλογῶν, χαῖρε, ποῦ καὶ ἡ πίστις βγαίνει τῶν μεγάλων ἀρχηγῶν.

Χαῖρε, ποῦ Καλλιφρονᾶς ἀπὸ τώρα μὲν μυρίζει, τοῦτον γὰρ ὁ Κορδονᾶς ἐκλεκτὸν ἀναγνωρίζει.

Χαῖρε, μὴν τῆς ἀγκινάρας, χαῖρε, ποῦ τῆς Κορδονάρας ἀρειμάνιος κραυγὴ τοὺς πολίτας παραφέρει, χαῖρε, ποῦ πρεπε νὰ βγῇ

τὸ παιδί τοῦ μπουρλοτιέρη, γιὰ νὰ ‘δοῦμε τί θὰ κάνῃ καὶ ἂν ‘μπορῇ νὰ ‘βοῇ λιμάνι.

Χαῖρε, ποῦ κανεῖς δὲν βλέπει μὲς ‘στὴν Ρωμηοσύνη πάτο, χαῖρε, ποῦ μπουρλότο πρέπει καὶ ἀπὸ ‘πάνω καὶ ἀπὸ κάτω.

Χαῖρε, ποῦ μεταβολὴν πολιτεύματος ζητοῦν, μόνον δὲ τὴν κεφαλὴν ἀμεταβλήτον κρατοῦν.

Χαῖρε, ποῦ τοῦ Βασιλέως, τοῦ χωροῦντος θαρραλέως, ἄλλοι μὲν φωνάζουν δρᾶσε, ἄλλοι δὲ φωνάζουν βράσε, ἄλλοι κοῦκου καὶ ἄλλοι μπράβο, καὶ κανεῖς δὲν πέρνει κάβο.

Χαῖρε, ποῦ καὶ αὐτὸς τὰ χάνει καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ, καὶ σαστιζὼν μὲ τὴν δρᾶσιν καὶ σαστιζὼν μὲ τὴν βράσιν, τὰς ἀποσκευὰς του δένει καὶ ἴσα ‘στὰ λουτρά πηγαίνει.

Χαῖρε, ποῦ περιοδεῖαις
ψηφοθηρευτῶν ἀρχίζουν,
καὶ τῆς πρώταις ἀηδίαις
μέσ' ὅτ' αὐτίκα μᾶς τσαμπουνίζουν.

Χαῖρε, ποῦ ρετσεταῖς δίνει.
κάθε πάνσοφο κεφάλι,
χαῖρε, ποῦ ἔμπορεῖ νὰ γίνη
κι' ὁ Σταυρόπουλος τοῦ Ράλλη.

Χαῖρε, ποῦ φωνὴ τοῦ Γκιώνη
τὸν Δραγούμη πικροκλαίει,
κι' ἀλαλάζουν τὸ Κορδόνι
Κορδονάτοι λυσσαλέοι.

Χαῖρε, ποῦ τὸν φοβερίζει
Ἀθηναϊκὴ μαυρίλα,
χαῖρε, ποῦ μοσχομυρίζει
ψηφοφόρων βαρβατίλα.

Χαῖρε, ποῦ λαὸς ἀρπάζει
τσιγκρέτα ντιλικάτα,
χαῖρε, ποῦ πολτρώναις σπάζει
κάθε μιὰ μπεροκανάτα.

Π.—Χαῖρε, ποῦ νέος κατ' αὐτὰς Μεσσίας θ' ἀνατεῖλῃ,
χαῖρε, ποῦ κάνομ' ἐκλογαῖς κἂν Μάη κἂν Ἀπρίλῃ,
χαῖρε, ποῦ θάλλουν μάγουλα χορτάτων σὰν μπουμπούκια,
χαῖρε, ποῦ βγαίνουν Βουλευταὶ μὲ τάγκιναροκούκλια,
χαῖρε, ποῦ τόσων ἐκλογῶν ἡ φούρια μᾶς ἐπλάκωσε
καὶ τὰς σεπτὰς ἀνησυχεῖ τῶν θεοφόρων κάρας,
ἡ δὲ σκληρὰ καρδιά μας καὶ πάλιν ἐμαλάκωσε
σὰν τὴν καρδιά τοῦ μαρουλιοῦ καὶ σὰν τῆς ἀγκινάρας.
Χαῖρε, ποῦ τὸ τσερβέλο μας τὸ φλογερὸ γανόνει
μὲ νέους ψηφοθήρας,
χαῖρε, ποῦ μὲ τῶν ρόδων σου τὸν πλοῦτον στεφανόνει
καὶ ράσσα καὶ πορφύρας.

Φ.—Χαῖρε, ποῦ πολυῦμνητα τελοῦνται τ' Ἀνθεστήρια
κι' ἄορατα μυστήρια.

Χαῖρε, ποῦ μὲ τῶν δόνην σου μᾶς 'κόλλησες τσιμποῦρι,
χαῖρε, ποῦ 'βγήκε τῶν σκυλιῶν ὁ μπόγιας μὲ τὸ κάρρο,
χαῖρε, ποῦ κι' ὁ Διάδοχος μᾶς τόκοψε κουμποῦρι
καὶ πᾶει τὰ στεφάνια του νὰ δειξῇ καὶ 'στὸν Τσάρο.
Χαῖρε, ποῦ τὸν ματιάζουνε χαχόλοι καὶ χαχόλαις,
χαῖρε, ποῦ ρίχνουν γιὰ σκυλιὰ 'στους μαχαλάδες φύλαις,
χαῖρε, ποῦ καὶ τῆς γάτας μου τῆς ἔρριξαν μιὰ φύλα
κι' ἐτίναξε τὰ κῶλα,
χαῖρε, ποῦ τεμπελόσκυλα πολλὰ θὰ τὰ κορδώσουν,
χαῖρε, ποῦ τρεῖς Συνοδικοὶ παραιτήσιν θὰ δώσουν,
χαῖρε, ποῦ γίνετ' ἔρκας κι' ἐδῶ κι' εἰς ἄλλα μέρη
νὰ πάρουν τηλεσκόπιον,
χαῖρε, ποῦ νέαν Σύνοδον ὁ Θεωρῆς θὰ φέρῃ
νὰ χρίσῃ τὸν Προκόπιον.
Χαῖρε, ποῦ χάρισμα μεθοῦν τῶν ἐκλογῶν μπεροῦδες,
χαῖρε, ποῦ πᾶνε κι' ἔρχονται Συμβιβασμοὶ κλουτάπια,
χαῖρε, ποῦ παραλύσσαξαν κι' ἡ βρωμοκατσαρίδες
καὶ περιπάτους τακτικούς ἀρχίζουν 'στὰ ντουλάπια.

Π.—Χαῖρε, ποῦ τρέχουν τὰ νερά κι' ἡ γλώσσαις σὰν ψαλ-
χαῖρε, ποῦ καταφλέγομαι σὰν νᾶχω πιῇ ζινέβρα, [λίδι,

κι' ἡ Λουκιάνειος γραφίς τοῦ τρομεροῦ Ροῖδη
τῶν κυριῶν τῶν γραφουσῶν ἐπεύραξε τὰ νεύρα.
Χαῖρε, ποῦ βλέπω γύρω μου Θεσμοφορίζουσας,
χαῖρε, ποῦ γλώσσας κυριῶν ἀκούω κιχλιζούσας,
χαῖρε, ποῦ βλέπω νὰ χυμοῦν κι' ἀπάνω 'στὸν Ροῖδη
καθὼς 'στὸν Εὐριπίδη,
χαῖρε, ποῦ παραγρίεψαν ὠραῖα κοπελίνα,
χαῖρε, ποῦ 'στὸν πολέμιον δὲν κάνουν ἐτικέταις,
ἀλλὰ τοῦ ρίχνουν βροχηδὸν γοβάκια κι' ὀμπρέλινα
καὶ τὸν κεντοῦν ἀνηλεῶς τῶν κότσων ἡ φορέταις.
Χαῖρε, καὶ 'στὸν ποδόγυρον ποτέ σου μὴ στραφῇς
μὲ μισογύνη πρόσωπον, ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου,
γιατὶ σὰν τύχουν μάλιστα κυρίαὶ συγγραφεῖς
τραβᾷς τὸν διάβολό σου.

Φ.—Χαῖρε, ποῦ δὲν κορόϊδεψα καὶ μήτε κοροῖδευα
τὰς νέας θεωρίας,
χαῖρε, ποῦ τὸν ἀκρότατον ἐμπειρισμὸν πρεσβεῖω
μαζὶ μὲ τὰς κυρίας,
καθ' ὃν μικρὸς ἐρεθισμὸς καὶ μόνον τῆς αἰσθήσεως
εὐθὺς ἰδέας προκαλεῖ καὶ χεῖμαρρον ποιήσεως.
Χαῖρε, ποῦ πάντα συμφωνῶ καὶ μὲ τὰς μὴ λογίας
πῶς τὸ φουστάνι κυβερνᾷ, κι' ὅσο κι' ἂν θέλῃς τραβᾷ
χαῖρε, ποῦ τὸ κεφάλι μου παθαίνει νευραλγίας
καὶ δὲν ἐξέδωκα «Ρωμῆ» τὸ περασμένο Σάββατο.
Χαῖρε, ποῦ 'στῶν ἐρώτων μου τὸ σφρίγος καὶ τὴν βία
νὰ πάρω δὲν ἐφρόντισα φιλόλογον συμβίαν,
κι' ὅταν ἐγὼ δὲν εἴμπορῶ νὰ γράψω δύο στίχους
καὶ δέρνω τὴν καυκάλα μου καὶ τὴν κτυπῶ 'στους
αὐτὴ νὰ βγάξῃ τὸν Ρωμῆ ὁ μᾶζι μὲ τὰ παιδιὰ
γιὰ νὰ μὴν παραρέθωμε 'στὴν ἀναπαράδιᾶ.

Π.—Χαῖρε, ποῦ τὰς κυρίας μας θαυμάζω τὰς σοφάς,
χαῖρε, ποῦ ξύλο, Φασουλῇ, Μαγιάτικο θὰ φᾶ,
χαῖρε καὶ στῶσε 'γρήγορα τὴν δόλια σου τὴν ράχη
γιὰ νὰ δεχθῇ τοῦ ξύλου μου τὸ τακτικὸ μεπερνάχι.

**Νέου εἵδους ἐσπερίς,
ποῦ πηγαίνει κι' ἀπορεῖς
κι' ἴδως πάη κι' ὁ Σουρῆς.**

Ὁ Πολέμης τοῦ Ὀνειροῦ αὐριον Κυριακὴν
δίδει μιὰν ἐσπερίδα ὀντως φιλολογικὴν
εἰς τὴν σάλαν τοῦ Ὁδῆου τὴν ἀριστοκρατικὴν
μὲ δραματὰ καὶ στίχους καὶ μ' ὀλίγην μουσικὴν.
Εἰσιτήρια πωλοῦνται εἰς τοῦ Ζήτα Βελουδοῦ,
'στοῦ Καββάδη καὶ τοῦ Δίθορ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου,
κι' εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας τῆς γωνίας,
κι' ἂς προστρέξῃ ἡ ἀγοράς πᾶς τῆς τέχνης θαυμαστῆς.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Εὐγενία ἡ Ζωγράφου, ποῦ χαρίσσα πέτᾳ
'στὴν πηλὴν τῆς Κασταλίας καὶ ρεμβάζει μὲ τὰς Μουσῆς
ποῦ καὶ ὄραματα συγγράφει καὶ Σαῖπῆρους μελετᾷ.
εἶναι δὲ κι' ὠραιότερα μὲς 'στὰς ἄλλας τὰς γραφούσας,
βγάζει τώρα σ' ἕνα τόμον Διηγήματα καμπόσα
γιὰ νὰ δειξῇ 'στὸν Ροῖδη ὅτι τάχει τετρακόσια.

Ἡ Σφύρα ἡ περιφημὸς τοῦ Ἀθανασιάδη,
ποῦ σὰν καὶ τούτον ἔχουσιν ὀλίγους ἐν Ἑλλάδι,
τὴν αὐριον Κυριακὴν θ' ἀντιπάλῃ 'στους δρόμους
μὲ σάτυραν, μὲ μούτσουνα, μὲ γέλωτας καὶ μῶμον.